

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 15 0 К 003779 21 Кж 10
Бања Лука, 07.09.2021. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Обрена Бужанина, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог С.М. због кривичног дјела убиства из члана 124. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, В.Ћ., адвоката из С., изјављеној против пресуде Окружног суда у Требињу број 15 0 К 003779 20 К 3 од 14.12.2020. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали замјеник главног републичког јавног тужиоца Светлана Брковић, оптужени и његов бранилац, дана 07.09.2021. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснована жалба браниоца оптуженог С.М. и потврђује пресуда Окружног суда у Требињу број 15 0 К 003779 20 К 3 од 14.12.2020. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Требињу број 15 0 К 003779 20 К 3 од 14.12.2020. године (која је донесена након поновљеног суђења), оглашен је кривим С.М., због кривичног дјела убиства из члана 124. став 1. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 46/17, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година, у коју му је урачунато вријеме проведено у притвору почев од 11.02.2018. године, па надаље. На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС), оштећени С.Ш. је са имовинскоправним захтјевом упућен на парницу. На основу одредбе члана 82. став 2. КЗ РС, оптуженом је изречена мјера безбједности одузимања предмета и то ножа дужине сјечива 15 цм, дужине дршке 12 цм, као предмет који је употребљен за извршење кривичног дјела. На основу члана 99. став 1. ЗКП РС, оптужени је обавезан да у цјелости надокнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће тај суд донијети посебно рјешење. Истом пресудом, на основу одредбе члана 298. став 1. тачка а) ЗКП РС, оптужени је ослобођен од оптужбе да је починио кривична дјела тешка тјелесна повреда из члана 132. став 1. КЗ РС и недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана

361. став 1. КЗ РС, док је на основу одредбе члана 361. став 5. КЗ РС, према оптуженом изречена мјера безбједности одузимања предмета и то пушке М-48, серијског броја ..., са угравираном животињом-јеленом на дрвеном кундаку, напуњене са пет комада муниције 7,9 мм и са једним метком у цијеви.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог, адвокат В.Ћ. из С., због повреде Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода (у даљем тексту: ЕКЉП), битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због одлуке о кривичној санкцији и због одлуке о трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Окружни јавни тужилац у Требињу није подносио писмени одговор на жалбу браниоца оптуженог.

У сједници вијећа, бранилац оптуженог је изложио жалбу, остајући у цијелости код разлога и приједлога исте, оптужени је подржао жалбу браниоца, те у цијелости прихватио његово излагање на сједници вијећа, док је замјеник главног републичког јавног тужиоца предложила да се жалба одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбу браниоца оптуженог, одлучено је као у изреци ове пресуде, из следећих разлога:

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, жалба браниоца указује на битне повреде одредаба кривичног поступка, садржане у одредби члана 311. став 1. тачке г), ј), к), те став 2. ЗКП РС. Указује се на повреде права на одбрану и права на правично суђење, на повреду одредбе члана 321. ЗКП РС, на неразумљивост изреке пресуде и њеној противријечности са разлозима, те изостанак разлога о одлучним чињеницама, као и на неправилну примјену појединих одредаба процесног кривичног закона, које су по ставу жалбе биле од утицаја на законито и правилно доношење пресуде.

У оквиру чињеничне основе побијане пресуде, аргументима изнесеним у жалби браниоца се оспорава правилност оцјене изведених доказа оптужбе и одбране, па слиједом тога и правилност утврђења одлучних чињеница, са тврдњом да спроведени докази не потврђују тврдње оптужбе да је оптужени починио кривично дјело убиство из члана 124. став 1. КЗ РС, за које је побијаном пресудом оглашен кривим, а што је све за посљедицу, по ставу жалбе, довело до повреде Кривичног закона.

Жалба оспорава првостепену пресуду у дијелу одлуке о кривичној санкцији, па тако наглашава да првостепени суд приликом одмјеравања казне, није у довољној мјери цијенио све утврђене олакшавајуће околности на страни оптуженог, да није могао узети као отежавајућу околност „преварни начин“ извршења дјела, сматрајући да је у овом дијелу првостепени суд прекршио принцип *reformatio in reus*, због чега, по ставу жалбе, учињена је битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка ј) ЗКП РС, као и повреда Кривичног закона из члана 312. тачка д) ЗКП РС.

У сегменту побијања пресуде због одлуке о трошковима кривичног поступка, жалба браниоца сматра да је оптужени требао бити ослобођен од плаћања трошкова кривичног поступка, обзиром на његово лоше имовно стање, те да је исти свакако морао бити ослобођен од плаћања трошкова који се односе на трошкове вјештачења по вјештаку хемијске струке, обзиром да је исти ослобођен од оптужбе због кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 1. КЗ РС.

Неосновани су жалбени приговори браниоца да је првостепени суд због чињенице да је прихватио измјену чињичног описа оптужнице од стране тужиоца на поновљеном суђењу, повриједио принцип *reformatio in reus* садржан у одредби члана 321. ЗКП РС, те да је тиме починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка ј) ЗКП РС. Наиме, одредбом члана 321. ЗКП РС прописано је да ако је изјављена жалба само у корист оптуженог, пресуда се не смије измијенити на његову штету. У конкретном случају, тачно је да је тужилац на поновљеном суђењу из чињеничног описа изоставио ријечи „а све то због већ од раније неријешених и поремећених односа са њим око дјевојке Д.Ч.“, с тим да су, супротно наводима из жалбе, остале ријечи „са којим је имао краћу расправу“. Међутим, изостављањем наведених ријечи из чињеничног описа, побијана пресуда није измјењена на штету оптуженог, јер у истом је наведено да је оптужени имао краћу расправу са оштећеним, затим су цитиране ријечи које је оптужени упутио оштећеном, а које се односе на дјевојку, те у образложењу побијане пресуде, првостепени суд прихвата постојање поремећених односа између њих двојице око наведене дјевојке.

Надаље, супротно жалбеним приговорима, због чињенице да је као отежавајућу околност на страни оптуженог првостепени суд цијенио преварни начин извршења кривичног дјела у виду „грљења оштећеног“, није повријеђен принцип „*reformatio in reus*“. Наиме, ову отежавајућу околност, првостепени суд није никако могао цијенити приликом доношења прве пресуде, јер је том пресудом био оглашен кривим за кривично дјело тешког убиства из члана 125. став 1. тачка 1. КЗ РС, за које је преварни начин извршења дјела, битан елемент тог кривичног дјела, док је побијаном пресудом оглашен кривим за кривично дјело убиства из члана 124. став 1. КЗ РС.

Исто тако, супротно наводима из жалбе, овај суд налази да изрека побијане пресуде није неразумљива, нити противријечна сама себи, нити њеним разлозима и образложење пресуде садржи разлоге у погледу свих одлучних чињеница са аспекта постојања кривичног дјела и кривице оптуженог и чињеница одлучних за правилну примјену Кривичног закона, као и за одмјеравање казне оптуженом, ради чега су неприхватљиви приговори жалбе засновани на тврдњи да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Сасвим је друго питање то што жалба оспорава валидност датих разлога у образложењу за утврђене одлучне чињенице, међутим приговор таквог карактера у суштини спада у жалбени основ погрешно утврђеног чињеничног стања, јер се таквим приговором кроз замјерку образложењу пресуде за чињеничне закључке, оспорава правилност тих чињеничних утврђења. Притом, чињеница да у изреци

пресуде није наведена одредба члана 52. КЗ РС, не чини ту изреку неразумљивом, како то погрешно сматра жалба, јер су наведене одредбе члана 124. став 1. и 46. став 1. КЗ РС, на основу којих је изречена казна затвора, док се у образложењу пресуде, приликом одмјеравања казне, првостепени суд позвао на одредбу члана 52. КЗ РС.

Нема противријечности побијане пресуде ни у дијелу који се односи на психички однос оптуженог према дјелу, јер у образложењу на страни 27. и 28., првостепени суд јасно дефинише тај психички однос закључивши да је кривично дјело почињено са директним умишљајем. Тачно је да је у једном дијелу, наведено да је код оптуженог постојала свијест о узрочној вези предузетих радњи са последицом - наношењем тешких и по живот опасних тјелесних повреда које су могле довести до смрти оштећеног. Међутим, ово није довело у питање утврђење првостепеног суда да је оптужени дјело почињено са директним умишљајем, јер у даљем тексту, побијана пресуда јасно наводи: „Вољна компонента директног умишљаја је у конкретном случају објективисана недвојбено утврђеном чињеницом да је оптужени оштећеном повреди задао оштрицом замахнутог механичког оруђа - ножа дужине сјечива око 15 цм. Повреда је нанесена ножем који представља врло опасно средство и на начин који манифестује очигледну намјеру оптуженог да оштећеног лиши живота, с обзиром на локацију повреда (врат као витални дио тијела). Директни умишљај се може читовати и у једном једином ударцу, односно убоду. Испољена манифестација понашања оптуженог указује да је код њега постојала свијест о свим обиљежјима кривичног дјела и хтијење његовог почињења“.

Нису учињене ни битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. у вези са чланом 14. став 2., 295. став 2. и 304. став 7. ЗКП РС. Ово с тога што, супротно жалбеним приговорима, првостепени суд је са једнаком пажњом испитао и утврдио како чињенице које терете оптуженог, тако и оне које му иду у корист, затим је савјесно оцјенио сваки доказ појединачно и у вези са осталим доказима и на основу такве оцјене изводио закључке да ли су неке чињенице доказане, те је одређено и потпуно изнио које чињенице узима као доказане или недоказане, при чему је дао нарочито оцјену вјеродостојности противријечних доказа, из којих разлога није прихватио приједлог одбране за поновно саслушање вјештака др Ковачевића (страна 27.), затим којим разлозима се руководио при рјешавању правних питања, а нарочито при утврђивању да ли постоји кривично дјело и кривична одговорност оптуженог и при примјењивању одређених одредаба Кривичног закона на оптуженог и његовог дјела.

Неосновани су жалбени приговори браниоца оптуженог да је првостепени суд повриједио право на правично суђење из члана II/3 е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1., 2. и 3. ЕКЛП.

Наиме, због чињенице да је првостепени суд одбио приједлог одбране за поновно саслушање вјештака др Ковачевића, те због чињенице да је у оцјени доказа-вјештачења вјештака оптужбе др. Ковачевића и неприхватању истог, између осталог, навео да је овај вјештак свој налаз и мишљење дао на основу исказа оптуженог који је дао пред браниоцем, није повређено право на правично суђење оптуженом. Ово с тога што је побијана пресуда дала ваљане разлоге за одбијање овог доказног приједлога (страна 27.), а осим тога, чињеница да је овај

вјештак свој налаз и мишљење дао на основу исказа оптуженог који је дао пред браниоцем, није једини разлог, због којег првостепени суд није прихватио наведено вјештачење, већ је побијана пресуда на страни 23., 24., 25., 26. и 27. дала веома детаљне и ваљане друге разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалилац упућује на те разлоге.

Неосновани су и жалбени приговори да је првостепени суд повриједио принцип *in dubio pro reo* и да је тиме повриједио право на правично суђење оптуженом. Наиме, првостепени суд је код оцјене исказа оптуженог дат у својству свједока управо примјенио овај принцип, прихватавши да је оштећени оптуженом упутио ријечи „ гдје ти је сад мала, ко ти сад јебе малу?“, иако нико од саслушаних свједока није потврдио ове наводе оптуженог. За разлику од наведеног, супротно жалбеним наводима, преварни начин извршења кривичног дјела убиства (употреба ножа сакривеног у унутрашњости гардеробе) произилази из исказа већег броја свједока, док грљење оштећеног од стране оптуженог, произилази из исказа свједока С.Г. и Р.П., које исказе је првостепени суд анализирао и правилно оцјенио као вјеродостојним, те о томе на страни 15., 16., 17. и 18. побијане пресуде дао веома аргументовано и ваљано образложење, које прихвата и овај суд. Дакле, првостепени суд је на основу исказа наведених свједока утврдио да је оптужени непосредно прије него што је ножем задао убод оптуженом, истог, кратко загрлио, па како више није имао сумњу у погледу ове чињенице, то на ту тако утврђену чињеницу није могао примјенити принцип *in dubio pro reo*.

Осталим жалбеним приговорима којима се такође указује на повреду права на правично суђење из члана III/3 е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1., 2. и 3. ЕКЉП, бранилац у суштини, оспорава валидност датих разлога у образложењу за утврђене одлучне чињенице, међутим приговор таквог карактера такође спада у жалбени основ погрешно утврђеног чињеничног стања, јер се таквим приговором кроз замјерку образложењу пресуде за чињеничне закључке, оспорава правилност тих чињеничних утврђења.

У оквиру чињеничне основе побијане пресуде, аргументима изнесеним у жалби браниоца оптуженог се оспорава правилност оцјене изведених доказа оптужбе и одбране, па слиједом тога и правилност утврђења одлучних чињеница, са тврдњом да спроведени докази не потврђују тврдње оптужбе да је оптужени починио кривично дјело убиства из члана 124. став 1. КЗ РС, за које је побијаном пресудом оглашен кривим.

Супротно приговорима изнесеним у жалби, чињенична утврђења побијане пресуде, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на многобројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да је оптужени починио кривично дјело за које се терети. Приговори жалбе којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалби, нису основани.

Наиме, утврђено чињенично стање у погледу дјеловања оптуженог са смртном посљедицом није спорно, што у суштини не спори ни одбрана, јер сви

provedени докази, које је првостепени суд цијенио појединачно и у својој укупности, чине неспорним дјеловање оптуженог на начин описан у тачки 1. изреке пресуде, са посљедицама које су из тог произашле.

Оно што је било спорно и што се и жалбом оспорава јесте питање да ли наведена кривичноправна радња оптуженог представља привилеговани облик убиства на мах из члана 126. КЗ РС, како то тврди одбрана или се ради о основном облику убиства из члана 124. став 1. КЗ РС, за које је побијаном пресудом оптужени оглашен кривим. Првостепени суд је утврдио да се у радњама оптуженог стичу сва обиљежја кривичног дјела убиства из члана 124. став 1. КЗ РС, те да се не ради о кривичном дјелу убиства на мах и о томе дао веома аргументоване, детаљне и ваљане разлоге, које у цијелости прихвата овај суд.

Прије свега, садржај свједочења већег броја свједока карактерише подударност у тврдњи да оштећени Н.Ш. током вечери није прилазио друштву у коме се налазио оптужени, већ да је оптужени пришао столу за којим је стајао оштећени Ш., те да су том приликом остварили краткотрајну вербалну комуникацију, чији садржај због прегласне музике нико није чуо. Међутим, из исказа очевидаца догађаја произилази да није било неуобичајне ситуације која би могла да наговјести будуће поступке оптуженог. Саслушани свједоци су такође сагласни да је оптужени након разговора са оштећеним напустио угоститељски објекат и да се у њега вратио у временском интервалу од двадесет до тридесет минута. Оптужени се, према ријечима очевидаца, одмах по повратку у објекат упутио ка столу за којим је стајао оштећени Н.Ш. и остатак друштва, да је прилазак оштећеном био уобичајан, неупадљив, те да оптужени у рукама није носио било какво оружје, нити оруђе. Прилазак оптуженог оштећеном и сам чин задавања ударца ножем, којег је оптужени у међувремену извадио из скривеног дијела своје гарадаробе, примјетили су и описали свједоци Р.П. и С.Г.

Супротно жалбеним наводима, правилно је првостепени суд утврдио да ријечи које је оштећени упутио оптуженом нису биле искључиви узрок за његове будуће поступке, јер те ријечи објективно посматрано, никако се не могу сматрати тако грубим и увредљивим да би, без утицаја других фактора, првенствено карактерних особина оптуженог и алкохолисаности, истог довеле у стање афективитета средње јаког интензитета. Када се узму у обзир његове карактерне особине утврђене од стране вјештака – психијатара др Стојаковића и др Станковића, које се огледају у дисоцијалне структуре његове личности, која се одликује импулсивношћу, хировитости и неусклађености са важећим социјалним нормама и ниском прагу раздражљивости, те чињеница да је оптужени критичне прилике био у пијаном стању, са 1,78 промила алкохола у крви, онда је правилно првостепени суд утврдио да је афективно стање првенствено посљедица тих фактора, а само дјелимично увредљивих ријечи оштећеног.

С тога је по оцјени овог суда, правилно првостепени суд прихватио закључак вјештачења по вјештацима др Станковић и др Стојаковић да је способност оптуженог да схвати значај дјела и управља својим поступцима била смањена, али не битно, те су неосновани жалбени приговори да је овај налаз

неупотребљив из разлога што вјештаци нису користили услуге психолога, јер то и није обавеза вјештака психијатра.

С друге стране, правилно је првостепени суд оцјенио налаз и мишљење вјештака др Ковачевића необјективним и необјективним и о томе на страни 25., 26., 27. дао ваљане и детаљне разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд. Наиме, вјештак др Ковачевић инкриминисани догађај посматра и анализира искључиво из угла одбране оптуженог, занемарујући исказе саслушаних свједока и објективно утврђене чињенице у току овог поступка. Своје становиште да се оптужени у вријеме извршења дјела налазио у афекту гњева високог интензитета, вјештак др Ковачевић образлаже чињеницом да радње оптуженог нису биле вољне, већ да су условљене насталом ситуацијом, односно увредом од стране оштећеног. Међутим и по оцјени овог суда, предузете радње оптуженог нису биле лишене вољности, нити су искључиви плод афекта којег је код оптуженог проузроковао оштећени својим ријечима, како то жалба истиче.

Наиме, детаљном анализом свих проведених доказа, правилно је првостепени суд утврдио да је оптужени био тај који је пришао оштећеном и иницирао вербалну комуникацију, да је са оштећеним прије критичног догађаја пореметио односе због дјевоке Д.Ч., да је на десетак дана прије критичног догађаја посредним путем (преко Н.Р.) упутио пријетње оштећеном. Ове околности првостепени суд доводи у међусобну везу, те изводи правилан закључак да одбрана оптуженог, којом негира своју вољну активност у убиству оштећеног, се не може никако прихватити. Овакав закључак поткрепљују и поступци оптуженог које је предузео у наставку предметног догађаја, а након завршене кратке вербалне комуникације са оштећеним. Те поступке карактерише рационалност и контролисаност. Овакво дјеловање оптуженог уједно компромитује и тезу вјештака др Ковачевића да се оптужени у вријеме извршења дјела налазио у стању сужене свијести која је искључивала интелектуалну обраду ситуације. Вјештак др Ковачевић тврди да је оптужени на увреде оштећеног реаговао импулсивно и агресивно, те предузео потпуно ирационалну радњу. Међутим, чињенице које је утврдио првостепени суд указују да је оптужени поступао управо супротно од наведених ставова вјештака др Ковачевића и потврђују правилност закључка првостепеног суда да је он већ тада имао спремну, а не исхитрену убилачку одлуку, мотивисану жељом да оствари своје пријетње према оштећеном. Стога, правилно првостепени суд утврђује да вјештак др Ковачевић деликтну ситуацију посматра и анализира искључиво из угла одбране оптуженог, занемарујући исказе саслушаних свједока и објективно утврђене чињенице током првостепеног поступка, због чега је првостепени суд правилно оцјенио вјештачење вјештака др Ковачевића као необјективним и необјективним. Притом, супротно жалбеним наводима, првостепени суд својим ставом, није замјенио мишљење вјештака, јер иако суд не посједује посебно стручно знање из области психијатрије, ипак је приликом оцјене налаза вјештака, дужан обратити пажњу и на логичку исправност датог налаза са аспекта његове усаглашености са осталим доказима који су изведени током поступка, те у случају постојања два различита вјештачења, има овлашћење да прихвати један од њих, без обавезе да одређује треће вјештачење. Налаз и мишљење вјештака др Ковачевића садржи управо мањкавости такве природе. Наиме, повратак оптуженог у кафе-бар, улазак у објекат, начин приласка оштећеном, те задавање ударца ножем у витални дио

тијела настрадао Ш., упућују на закључак о неодрживости тезе вјештака др Ковачевића да су изговорене ријечи оштећеног биле “окидач” који је код оптуженог узроковао афект гњева високог интензитета, као подлоге јакој раздражености. Афект одликује наглост у настанку и релативно кратак временски период између дјеловања повода и настанка афекта. Стога код афективних стања долази до неконтролисаних и најчешће нецјелисходних реакција. Међутим, поступци оптуженог су очигледно били контролисани и рационални, што у свом налазу и његовој допуни истичу вјештаци др Стојаковић и др Станковић, наглашавајући да је кључан протек временског периода од изговорених ријечи оштећеног до самог чина убиства. Зато цјелокупно понашање оптуженог, утврђено анализом свих проведених доказа, компромитује становиште др Ковачевића да су поступци оптуженог били лишени вољности и да су плод афективне реакције условљене насталом ситуацијом, тачније јаком увредом од стране оштећеног, како је то правилно утврдио првостепени суд.

Код кривичног дјела убиства на мах мора постојати континуитет између провокације жртве и убиства, што у конкретном случају недостаје у поступцима оптуженог. Оштећени на увреду оптуженог не реагује импулсивно (исхитрено), нити агресивно неком нападачком реакцијом, што би било логично очекивати од лица које је у стању јаке раздражености и које се одликује сниженим прагом толеранције. Оптужени дјелује на потпуно супротан начин тако што напушта објекат, у који се враћа тек за двадесет до тридесет минута, са ножем сакривеним у гардероби. У међувремену је, према исказу свједока Д.Г., свратио на бензинску пумпу “Б.”, гдје је наручио и попио минералну воду, па се потом својим возилом упутио ка граду. Дакле, предузете радње оптуженог нису резултат изненадног и импулсивног реаговања, као реакције на увреду оштећеног остварене без критичког расуђивања. На овај начин је дистанциран квалификовани од привилегованог облика убиства, те свјесна и вољна компонента психичког односа оптуженог према дјелу у цјелини. Конкретни поступци оптуженог указују да интензитет афекта код оптуженог није досегао степен који би дао основа за закључак да се радило о стању јаке раздражености (као правном појму), имајући у виду чињеницу да је оптужени имао сасвим довољно времена да одласком из угоститељског објекта, узимањем ножа и повратком на мјесто догађаја, укључи своје кочнице, интелектуално обради своју реакцију и одустане од убилачког чина, како је то правилно утврдио првостепени суд.

Неосновани су и приговори жалбе браниоца оптуженог којима се оспорава правилност закључка садржаног у образложењу побијане пресуде у погледу психичког односа оптуженог према дјелу. Наиме, побијана пресуда је у погледу облика виности оптуженог, дала ваљано и детаљно образложење на страни 27. и 28., које у цијелости прихвата и овај суд, правилно закључивши да је оптужени поступао са директним умишљајем.

С тога овај суд налази да је чињенично стање у овој кривично правној ствари утврђено и потпуно и правилно и на тако утврђено чињенично стање правилно је примјењен Кривични закон и радње оптуженог описане у изреци побијане пресуде, правилно су квалификовани као кривично дјело убиства из члана 124. став 1. КЗ РС.

Неоснована је жалба браниоца оптуженог и у дијелу у којем се побија пресуда због одлуке о казни. Наиме, правилно су утврђене и у побијаној пресуди образложене олакшавајуће околности на страни оптуженог и то првенствено, чињеницу да се ради о особи млађе животне доби чија је способност да схвати значај дјела и могућност да управља својим поступцима била смањена, али не битно, те су правилно утврђене отежавајуће околности и то младу животну доб настрадалог Н.Ш., затим ранија осуђиваност оптуженог за неистовјетна кривична дјела, што указује на његов негативан став према социјалним вриједностима и склоност ка вршењу кривичних дјела, затим висок степен кривичне одговорности оптуженог при извршењу кривичног дјела убиства (директан умишљај), те начин извршења кривичног дјела убиства које се одликује преварним начином извршења (грљење оштећеног, а потом употреба ножа сакривеног у унутрашњости гардеробе), чиме је оштећеном ускраћена могућност за било какву одбрамбену реакцију. Разлоге дате у побијаној пресуди у оцјени тих околности, овај суд прихвата као ваљане, јер цијенећи законом прописану казну за кривично дјело убиства из члана 124. став 1. КЗ РС (најмање 5 година, са могућношћу изрицања казне затвора до 20 година), за које је оптужени оглашен кривим том пресудом, те јачину угрожавања, односно, повреде заштићеног добра, овај суд налази да је казна затвора утврђена побијаном пресудом у трајању од 15 (петнаест) година, потребна мјера казне за остварење сврхе кажњавања из одредбе члана 43. КЗ РС, у њеном генералном и специјалном облику. С тим у вези, овај суд наглашава да приговори из жалбе браниоца да првостепени суд није цијенио као олакшавајућу околност утврђену чињеницу да је оштећени критичне прилике упутио непримјерене и увредљиве ријечи које су код оптуженог изазвале афективну реакцију, су неосновани, јер та чињеница је и довела оптуженог у стање смањене способности да схвати значај дјела и могућност да управља својим поступцима, коју је првостепени суд утврдио као олакшавајућу околност на страни оптуженог, дакле, она се одразила на казну, па се иста не може двоструко цијенити.

Неосновани су и жалбени приговори у дијелу којима се оспорава одлука о трошковима кривичног поступка. Наиме, првостепени суд је правилно поступио када је одбио приједлог одбране за ослобађање оптуженог од плаћања трошкова кривичног поступка и о томе на страни 29. дао ваљане разлоге, које прихвата и овај суд, па се жалилац на исте упућује. Осим тога, тачни су наводи из жалбе да је изреком побијане пресуде оптужени обавезан да у цијелости надокнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће првостепени суд донијети посебно рјешење кад се прибаве потребни подаци. Међутим, тиме побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС, обзиром да је одредбом члана 99. став 1. ЗКП РС, прописано да уколико суд донесе пресуду којом се оптужени оглашава кривим, изрећи ће у пресуди да је дужан да надокнади трошкове кривичног поступка. Обзиром да је оптужени оглашен кривим за кривично дјело убиства из члана 124. став 1. КЗ РС, а да је ослобођен од оптужбе за остала кривична дјела, док је за кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 1. КЗ РС, ослобођен од оптужбе још доношењем прве првостепене пресуде, која је у том дијелу правоснажна, па како о висини трошкова није одлучено побијаном пресудом, то ће првостепени суд приликом доношења тог

посебног рјешења, сигурно имати у виду наведено, а одбрана ће свакако имати право на посебну жалбу на то рјешење.

Како из наведених разлога жалба браниоца оптуженог није основана, ваљало је ту жалбу одбити као неоснована, на основу члана 327. ЗКП РС и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић